

Verslag van de 280ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

In een gematigd Wapen van Kennemerland verzamelden zich 17 leden en 2 potentiële leden.

De mededelingen van de president zijn de secretaris ontgaan want die is laat wegens een vertraagde invalidentaxi. Men zal gedacht hebben: zo'n slecht lopende man heeft alle tijd van de wereld, niet wetende dat die daar anders over denkt. Vooruit maar weer. Of zij een overweldigende opkomst heeft geconstateerd lijkt onwaarschijnlijk maar je weet het maar nooit.

De secretaris heeft vanuit de organisatie van de Annual Conference in Portsmouth gehoord dat er veel deelnemers uit Nederland en de USA worden verwacht.

De penningmeester kijkt verstrooid; daar gaat vanmiddag niets meer uitkomen.

De heer Bouman, een van de editors, brengt een suggestie naar voren om weer eens als buitendag het Dickens theater in Laren te bezoeken. Instemmend gemompel stijgt op.

Dan geeft de president het woord aan de heer Bouman die het gaat hebben over een ontmoeting tussen Dickens en Dostojevski die echter nooit heeft plaatsgevonden.

Tijdens het hardlopen hoorde hij plotseling de stem van Claire Tomlin in zijn oortelefoon. Vreemd dacht hij eerst maar toen realiseerde hij zich dat het een zogenaamd gesproken boek betrof en ook nog haar biografie van Dickens. Daar hoorde hij van een ontmoeting tussen Dickens en Dostojevski waarin zij zouden hebben gesproken over de "goede kant en de slechte kant van Dickens". Deze beide kanten komen terug in de personages in zijn boeken.

Thuis gekomen wilde hij het nog eens nalezen in de papieren versie van betreffende biografie maar daar bleek het niet in te staan. Hij vroeg zich af wat de reden was; een misdruk, een onoplettende zetter, een boosaardige drukker; maar niets van dit alles. Het gesproken boek was een eerste druk en de papieren versie een tweede. In die tussentijd moet er dus iets gebeurd zijn. Zijn journalistieke nieuwsgierigheid was gewekt. Nazoekwerk leverde op dat dit ook het geval was in de biografie van Michael Slater over Dickens; in de eerste druk stond het wel maar in de tweede was het verwijderd. Uiteindelijk stuitte hij op de naam van ene Stephanie Harvey die refereert aan een brief van Dostojevski waarin die stelt dat hij Dickens had ontmoet. Zijzelf gaf aan deze informatie te zijn tegengekomen in een onbekende Russische periodiek en omdat Dostojevski een keer in London was geweest was dit ook zeker mogelijk geweest.

Spreker legde kort daarna de hand op een brief in een kinderhandschrift maar de secretaris weet niet meer wat de betekenis daarvan was, maar het staat nu eenmaal in zijn aantekeningen.

Uiteindelijk werd het spoor naar Harvey warmer maar met haar communiceren lukte niet omdat zij volgens haar familie een ongeluk had gehad en dus niet aanspreekbaar was. Maar zo makkelijk liet Bouman zich niet op een zijspoor zetten en zette de zoektocht door.

Uiteindelijk bleek zij niet Stephanie te heten maar Arnold. Nu hoor je dat wel vaker vandaag den dag maar dat verklaarde natuurlijk niet de bewering over de ontmoeting.

Wat bleek, de man kwam als academicus niet aan werk, sterker nog, hij meende dat de hele academische wereld tegen hem was, en bedacht een hoax. Aanvankelijk werd hij ook geloofd want de academische wereld rond Dickens hunkert altijd naar iets nieuws en onverwachts en zo'n onbekend Russisch periodiek kan het zomaar bij het rechte eind hebben. Gisteren nog zag ik een koe een haas vangen; ik bedoel maar. Ook The Dickensian besteedde er aandacht aan en men kan nog steeds het betreffende artikel in de online uitgave aantreffen maar nu wel met een voor- en naschrift waar een en ander wordt uitgelegd.

Bouman besluit met de opmerking dat wij hier te maken hebben met een teleurgesteld man en zelfs misschien wel met een gevaarlijk man; want die combinatie komt nog wel eens voor.

De president dankt spreker waarna het tafelgesprek verder gaat over Dostojevski en zijn werken en over het feit dat Dostojevski een liefhebber was van het werk van Dickens. Of dit nu ook andersom het geval was is niet bekend.

De heer Hoekema vertelt dat Maarten 't Hart in 1981 heeft opgemerkt dat Dostojevski de slechte kanten van Dickens heeft beïnvloed.

Mevrouw Van Daalen spreekt over de fantasie van zowel Dostojevski als die van Dickens en trekt een vergelijk met die van Edgar Allen Poe en Nathaniel Hawthorne. Van de laatste blijkt iedereen maar een boek te kennen: The Scarlet Letter.

Dan gaat het nog over de sombere natuur van Dostojevski maar de man had natuurlijk ook het nodige meegemaakt, met onder meer een ter dood veroordeling. Een ervaring die hij beschrijft in zijn roman "De Idiot" waarin de goede vorst Mysjkin dit allemaal toelicht.

Waarna wij aan tafel gaan.

De president opent het tafelgesprek met een verhaal over Schotse emigranten die zich ergens in Midden Amerika vestigden en daar aan ziektes en ander ongerief ten onder gingen. Het herinnert haar aan de passages in *Martin Chuzzlewit* over Eden, een moeras waar Martin en Mark grond hadden gekocht en waar zij ook bijna ten onder gingen aan koorts.

De heer Kok spreekt over een disc dat een scherm bleek te zijn en dat Dickens hield van de toverlantaarn maar er zelf geen had en ook nooit erachter is aangetroffen.

Vervolgens komt de aanstaande Annual Conference ter sprake waarin onder meer een bezoek aan de Isle of Wight wordt gebracht en waarbij de overtocht hoogst waarschijnlijk per hovercraft gaat. Het noemen van de Isle of Wight woelt bij mevrouw Burden herinneringen los over een verblijf in een jeugdherberg aldaar, voor een wandelvakantie.

Waarna wij verder spreken over “the right of way” op wandelpaden dwars door het land, hoewel er boeren zijn die het liever hebben over “tresspassing”. In ons land zijn er daar niet veel meer van, wat hier bekend staat als kerkenpaden, paden dus waarop men vroeger ter kerke toog.

Waarna de president de vergadering besluit met de opmerking dat wij vandaag door de “flying waiter” werden bediend en dat alles naar wens verliep.

N.B De boekenverkoop heeft 40,00 euro opgebracht, dit keer zonder 5 cent.

En oh ja, daar was natuurlijk de quiz, oftewel The Thick Book Contest. Het was weer hard werken voor iedereen want de vragen logen er niet om, maar al met al bleken we er toch weer veel van te weten en wonnen we allemaal de eerste prijs.

Voor de afweziggen staat de quiz op de laatste bladzijde. U kunt die thuis alsnog doen en Uzelf een prijs toekennen want U heeft natuurlijk alle vragen goed en anders neemt U contact op met de secretaris die U voor een billijke vergoeding van de antwoorden voorziet.

Agenda

Zie de website www.dickensfellowship.org voor informatie over alle conferenties, symposia en lezingen die de komende maanden worden georganiseerd.

De Kerstbijeenkomst vindt ook dit jaar plaats in Trou Moet Blijcken en wel op 14 december.

Order, order! (bronnen: *John Knott and A.W. Barnes*)

Chatham had in de tijd van Dickens geen goede naam. Het stond zelfs bekend als een beruchte en wetteloze plaats waar grote groepen soldaten en zeelui te vinden waren; op straat en in de talloze drinkgelegenheden. Net als dames van een dubieuze reputatie. Dickens was het echter niet eens met de wijze waarop Chatham werd afgeschilderd en liet dat ook blijken in een brief die hij in 1866 aan zijn vriend William Macready schreef: You will be interested in knowing that, encouraged by the success of summer cricket matches (Dickens organiseerde deze regelmatig), I got up a quantity of foot-races and rustic sports in my field here on the twenty-sixth last past; as I never had a case of drunkenness, the landlord of the Falstaff had a drinking booth on the ground. All the prizes were in money too. We had two thousand people here. Among the crowd were soldiers, navvies and labourers of all kinds. Not a stake was pulled up, or a rope slackened, or a farthing's worth of damage done. To every competitor a bill of general rules was given, with the concluding words: “Mr. Dickens puts every man upon his honour to assist in preserving order”. There was not a dispute all day, and they went away at sunset rending the air with cheers, and leaving every flag on a six-hundred yards course as neat as they found it when the gates were opened at ten in the morning. Surely this is a bright sign in the neighbourhood of such a place as Chatham.

Dickens gaf zelf de volgende beschrijving van een van de races: Among other oddities, we had a hurdle race for strangers. One man (he came in second) ran 120 yards and leaped over ten hurdles, in twenty seconds, with a pipe in his mouth, and smoking all the time. “If it hadn't been for your pipe,” I said to him at the winning post, “you would have come in first.” “I beg your pardon, sir,” he answered, “but if it hadn't been for my pipe, I should have been nowhere”. Kijk, dat soort teksten lees je nu nooit op het doosje als je een rokertje koopt.

De Falstaff waarin bovenstaand aan wordt gerefereerd is de Sir John Falstaff, een uitspanning die nog steeds bestaat, op de zelfde plek, vlakbij Gad's Hill. Dickens betrok zijn drank daar en bracht er regelmatig gasten onder als er geen plaats meer was in Gad's Hill.